

บทความวิจัย

เรื่อง การท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้า (slow life) ในประเทศเวียดนาม
Slow life ecotourism in Vietnam.

โดย

นางสาว รามนรี รอดเลิศ

รหัสนักศึกษา 05610897

เสนอ

อาจารย์ ดร.ยงยุทธ วิถีไตรรงค์

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2564

ลิขสิทธิ์ของอักษรศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร

บทคัดย่อ

ชื่อบทความวิจัย	การท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้า (Slow life) ใน ประเทศเวียดนาม Slow life ecotourism in Vietnam.
ชื่อผู้เขียน	นางสาว รามนรี รอดเลิศ รหัสนักศึกษา 05610897
อาจารย์ที่ปรึกษาบทความวิจัย	อาจารย์ ดร.ยงยุทธ วิถีไตรรงค์
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
ปีการศึกษา	2564

บทความวิจัยเรื่อง การท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้า (slow life) ในประเทศเวียดนาม มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและนำเสนอแนวคิดและทฤษฎีของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้าในประเทศเวียดนาม ซึ่งกำลังเป็นกระแสนิยมในปัจจุบันในระดับนานาชาติ เพื่อศึกษาและนำเสนอรูปแบบการท่องเที่ยวแบบเนิบช้าของประเทศเวียดนามและของอีกหลายประเทศ เพื่อศึกษาพัฒนาการของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้าในประเทศเวียดนามและอิทธิพลของปัจจัยในด้านที่ส่งผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้า โดยมีวิธีการศึกษาจากเอกสาร แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของประเทศเวียดนาม โดยการศึกษาข้อมูลจากแบบสอบถามของสำนักงานสถิติของจังหวัด Cà Mau (กำ มาว) ของประเทศเวียดนาม กับบุคคลที่ทำงานหรือมีประสบการณ์ด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัด Cà Mau ประเทศเวียดนาม (พื้นที่ท่องเที่ยว Tân Tây Nam (เติน เตย นาม) ในชุมชน Hòa Thành (ฮว่า แถ่ง); พื้นที่ท่องเที่ยวเชิงนิเวศในชุมชน) โดยมีการวิเคราะห์ปัจจัยจากการสำรวจเพื่อทดสอบปัจจัยที่มีอิทธิพลและระบุปัจจัยที่คิดว่าจะส่งผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้าในประเทศเวียดนาม และทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีการให้คะแนนเฉลี่ยและจัดอันดับของระดับอิทธิพลของปัจจัยที่มีผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้าในประเทศเวียดนาม

จากผลการวิจัยพบว่าจากการศึกษากลุ่มตัวอย่างแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องสามารถอธิบายถึงลักษณะรูปแบบและพื้นฐานของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้าได้ โดยรูปแบบคือ เน้นการ

ท่องเที่ยวที่เข้าหาธรรมชาติ สัมผัสกับวิถีชีวิต วัฒนธรรม และมุ่งเน้นกระจายรายได้ไปสู่ท้องถิ่น และเน้นพัฒนาสายผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวสำหรับผู้สูงอายุ พร้อมนำเสนอสิ่งจูงใจและบริการที่เหมาะสมกับอายุ โดยมีปัจจัย 4 ประการที่ส่งผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้าในประเทศเวียดนาม ได้แก่ ปัจจัยด้านสภาพภูมิอากาศ ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ปัจจัยด้านกิจกรรมและกระบวนการปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม

กิตติกรรมประกาศ

บทความวิจัยเรื่อง “การท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้า (slow life) ในประเทศเวียดนาม” เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ปีการศึกษา 2564 สำเร็จลงได้ด้วยดีด้วยความสนับสนุนจากหลายๆ ฝ่ายทั้งคณาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้อันเป็นพื้นฐานสำคัญต่อการวิจัย

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.ยงยุทธ วิถีไตรรงค์ ซึ่งเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาบทความวิจัย ที่ได้กรุณาสละเวลาให้คำปรึกษา ความรู้ ข้อชี้แนะ และข้อคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ในทุกขั้นตอน ตลอดจนการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่อย่างดีเพื่อบทความวิจัยฉบับนี้

ผู้วิจัยขอแสดงความขอบคุณบุคคลและหน่วยงาน ที่ให้ความช่วยเหลือในการเก็บข้อมูลการวิจัยครั้งนี้ ตลอดจนเจ้าหน้าที่สำนักงานสถิติของจังหวัด Cà Mau ของประเทศเวียดนาม สำหรับการช่วยเหลือต่างๆ จนทำให้งานวิจัยสำเร็จลงได้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านในคณะอักษรศาสตร์ และในมหาวิทยาลัยศิลปากร แห่งนี้ที่ได้ถ่ายทอดและให้ความรู้อันเป็นประโยชน์แก่ผู้วิจัย และได้ช่วยเหลือตลอดเวลาในทั้งการเรียนและการวิจัย

สุดท้ายนี้ขอขอบพระคุณครอบครัว คุณพ่อ คุณแม่ และเพื่อนๆ ที่ได้ให้แรงสนับสนุน กระตุ้นเตือน และเป็นกำลังใจอันเป็นสิ่งสำคัญยิ่งตลอดมาตลอดจนผู้มีพระคุณทุกท่านที่ไม่ได้กล่าวนามไว้ ณ ที่นี้ ที่มีส่วนให้บทความวิจัยฉบับนี้ประสบผลสำเร็จได้ตามที่ตั้งใจ

นางสาว รามนรี รอดเลิศ

มีนาคม 2565

สารบัญ

บทคัดย่อ	ก-ข
กิตติกรรมประกาศ	ค
สารบัญ	ง-จ
สารบัญตาราง	ฉ
บทที่ 1 บทนำ	1
1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา	1-3
2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
3 ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย	3-4
4 ขอบเขตการศึกษาวิจัย	4
5 วิธีการศึกษาวิจัย	4
บทที่ 2 แนวความคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
1. แนวคิดและทฤษฎีการทำวิจัย	5-6
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6-9
บทที่ 3 ผลการวิจัย/การศึกษา	10
1. กำหนดเรื่องการวิจัย	10
2. กรอบแนวคิดในการวิจัย	10-11
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	12
4. รวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ	12-13
5. สรุปผลและเขียนรายงานการวิจัย	13
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	14
1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.	14
2. การเก็บรวบรวมข้อมูลรอง	14
3. การเก็บรวบรวมข้อมูลหลัก	15
4. วิธีการป้อนข้อมูลและวิเคราะห์	15
บทที่ 5 การสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	16

1. สรุปผล	16-17
2. อภิปรายผล	17-21
บรรณานุกรม	22

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1. กรอบแนวคิดในการวิจัย	11
2. ผลคะแนนและจัดอันดับอิทธิพลปัจจัยที่มีผลต่อการท่องเที่ยว. เชิงนิเวศแบบเนิบช้า(slow life)ในประเทศเวียดนาม.	15

บทที่ 1

บทนำ

1. ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศเวียดนามตั้งอยู่ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เป็นหนึ่งประเทศที่น่าท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก เนื่องจากภูมิประเทศเป็นภูเขาสูงชันระหว่างที่ราบลุ่มแม่น้ำที่มีความอุดมสมบูรณ์ จึงทำให้มีสถานที่ท่องเที่ยวเกิดขึ้นหลายแห่งมีลักษณะภูมิประเทศที่หลากหลายมีภูเขาที่สลับซับซ้อน ทะเลสีฟ้าครามใสสะอาด ป่าไม้ที่เต็มไปด้วยความอุดมสมบูรณ์ ทำให้มีสถานที่ท่องเที่ยวที่งดงามเกิดขึ้นหลายแห่งและยังมีแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นมรดกโลกหลายแห่งอีกด้วย ประเทศเวียดนามเป็นหนึ่งในสิบหกประเทศทั่วโลกที่มีความหลากหลายทางชีวภาพสูงสุด โดยมีพันธุ์ไม้ 13,000 ชนิด และพันธุ์สัตว์กว่า 15,000 ชนิด ซึ่งในจำนวนนี้รวมถึงที่เพิ่งค้นพบใหม่สามสายพันธุ์ โดยเมื่อเทียบอัตราส่วนต่อโลกแล้วคิดเป็นร้อยละ 6.3 ระบบนิเวศที่หลากหลายและการเปลี่ยนแปลงไปสู่ระบบเศรษฐกิจแบบเปิด ทำให้ประเทศเวียดนามมีความเหมาะสมอย่างยิ่งที่จะพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ อันที่จริง รัฐบาลเวียดนามได้มีการกำหนดให้การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมหัวหอก และในช่วงทศวรรษที่ผ่านมาจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติที่มาเยือนเวียดนามได้เพิ่มขึ้นเจ็ดเท่าตัว โดยร้อยละ 30 ของนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นชาวต่างชาติ ส่วนอีกเกือบร้อยละ 50 เป็นนักท่องเที่ยวในประเทศ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศแตกต่างจากการท่องเที่ยวพักผ่อนหย่อนใจทั่วไปในเรื่องของผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ความต้องการโครงสร้างพื้นฐานที่ต่ำกว่า ตลอดจนบทบาทในการให้ความรู้ด้านธรรมชาติและคุณค่าทางวัฒนธรรม พื้นที่เป้าหมายของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศนี้ได้แก่ระบบนิเวศแถบชายฝั่ง ภูเขา หินปูน อุทยานแห่งชาติ และเขตอนุรักษ์ต่าง ๆ ไปจนถึงสวนผลไม้ สถานที่ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้นอกจากจะมีภูมิทัศน์น่าสนใจแล้วยังเป็นแหล่งเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมอันมีค่าของเวียดนามอีกด้วย ทั้งนี้เนื่องจากชนกลุ่มน้อยซึ่งอาศัยอยู่ตามแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศส่วนใหญ่ มีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับเทศกาลประเพณี ธรรมเนียมการใช้พื้นที่ วัฒนธรรมด้านอาหาร วิธีการดำรงชีวิตแบบดั้งเดิมและหัตถกรรม ตลอดจนสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ต่างๆ (ภัยพิบัติและการฟื้นฟู, 2545)

ประเทศเวียดนามมีสถิตินักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ในทุกๆ ปีประชากรในประเทศนิยมนำเอาเทคโนโลยีสมัยใหม่มาปรับใช้ในการดำรงชีวิตแบบดั้งเดิมให้มีความพอดีพร้อมกับมีลักษณะภูมิประเทศที่หลากหลาย มีภูเขาที่สลับซับซ้อน ทะเลสีฟ้าครามใสสะอาด ป่าไม้ที่เต็มไปด้วยความอุดมสมบูรณ์ ทำให้มีสถานที่ท่องเที่ยวที่งดงามเกิดขึ้นหลายแห่ง และยังมีแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นมรดกโลกหลายแห่งอีกด้วย ยกตัวอย่าง เช่น อ่าวฮาลอง สถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่ได้รับการประกาศยก

ให้เป็นมรดกโลกจากองค์การยูเนสโก ธรรมชาติที่เปี่ยมไปด้วยความอุดมสมบูรณ์ของป่าไม้ ความสวยงามของปะการัง อยู่ในทะเลสีฟ้าครามที่ใสสะอาด จึงมีนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวอาวฮาลองเป็นประจำทุกปี การท่องเที่ยวเชิงนิเวศจึงถือได้ว่าเป็นการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนและควบคู่ไปกับการรักษาและส่งเสริมคุณค่าทางวัฒนธรรมของประเทศและการปกป้องภูมิทัศน์และสิ่งแวดล้อมอีกด้วย กล่าวคือ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นการท่องเที่ยวที่อาศัยธรรมชาติเป็นฐาน (nature - based tourism) เช่น แหล่งท่องเที่ยวประเภท อุทยาน วนอุทยาน เกาะแก่ง และชายทะเล เป็นต้น แต่อาจหมายรวมถึง ศิลปวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ และวิถีชีวิตของคนท้องถิ่น หากสิ่งเหล่านี้ปรากฏอยู่ในหรือเกี่ยวข้องกับระบบนิเวศธรรมชาติ เป็นการท่องเที่ยวที่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อระบบนิเวศน้อยหรือต่ำ หรือไม่มีผลกระทบต่อวิถีทางธรรมชาติและวัฒนธรรมท้องถิ่น จนทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงไปในทางลบ โดยเปิดโอกาสให้ผู้มาเยือนได้สัมผัส เรียนรู้และเข้าใจธรรมชาติและองค์ประกอบธรรมชาติ (รวมทั้งศิลปวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ และวิถีชีวิตของคนท้องถิ่น) ตลอดจนผลกระทบของมนุษย์ที่มีต่อระบบนิเวศ เพื่อให้นักท่องเที่ยวมีพฤติกรรมด้านสิ่งแวดล้อมในเชิงบวก อีกทั้งยังสนับสนุนให้ชุมชนท้องถิ่นเข้ามามีบทบาทในการวางแผน การดำเนินการและการติดตามตรวจสอบประเมินผล ร่วมกับผู้เกี่ยวข้องส่วนอื่นๆ ทั้งภาครัฐและภาคเอกชน พร้อมได้รับผลตอบแทนในเชิงเศรษฐกิจ เพื่อยกระดับรายได้และคุณภาพชีวิตของท้องถิ่นด้วย

การท่องเที่ยวแบบเนิบช้า (slow life) เป็นวิถีการบริโภคแบบใหม่ เริ่มต้นมาจากยุโรป อเมริกา และละตินอเมริกา ตั้งแต่คริสต์ทศวรรษที่ 1970 จากกระแสการต่อต้านวัฒนธรรมเร่งด่วนในประเทศอิตาลี กระทั่งนำไปสู่การเกิดแนวคิดการบริโภคแบบเนิบช้า แนวคิดการบริโภคแบบเนิบช้า ได้แพร่หลายไปทั่วยุโรป และนำไปสู่การเกิดแนวคิดการท่องเที่ยวแบบเนิบช้าซึ่งหมายถึง เป็นการท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวใช้เวลาพิถีพิถันพิจารณาในแหล่งท่องเที่ยวโดยไม่คำนึงถึงเวลาที่ใช้ไปกับการเดินทางท่องเที่ยว เพื่อค้นหาแหล่งท่องเที่ยวที่สนใจโดยเฉพาะ และเรียนรู้ความเป็นมาของสถานที่ท่องเที่ยว วัฒนธรรมชุมชน รู้จักวิถีชีวิตของคนในท้องถิ่น เพื่อเปิดโลกทัศน์ใหม่จากความคุ้นชินของนักท่องเที่ยวตลอดระยะเวลาของการเดินทาง โดยไม่ละทิ้งประสบการณ์ ความเพลิดเพลินที่ได้รับระหว่างทาง และความอบอุ่นจากมิตรภาพที่ไร้พรมแดน (UNWTO) อันเป็นหนทางไปสู่การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนได้อีกทางหนึ่ง ทั้งนี้ตัวอย่างของการท่องเที่ยวแบบเนิบช้า เช่น การเดินเท้าเพื่อการท่องเที่ยว การขี่จักรยานเพื่อการท่องเที่ยว การเดินทางโดยรถไฟเพื่อการท่องเที่ยว และการท่องเที่ยวในตัวเมือง เป็นต้น กระแสการท่องเที่ยวแบบเนิบช้าหรือการท่องเที่ยวที่ไร้ความเร่งรีบ ได้รับการกล่าวถึงเป็นอย่างมากในหลายๆประเทศทั้งทางแถบยุโรปและเอเชีย ในกรณีของประเทศเยอรมันการ

ท่องเที่ยวแบบเนิบช้าได้รับความนิยมอย่างมาก ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดเจน ได้แก่ การเกิดช่องทางการตลาดผ่านเว็บไซต์ที่ชื่อว่า “Slow Travel Berlin“ ซึ่งเริ่มธุรกิจมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2553 (ค.ศ. 2010) เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้ขยายมุมมองเชิงลึกเกี่ยวกับเมืองเบอร์ลินและเปิดโอกาสให้ธุรกิจขนาดเล็กของเมืองได้จำหน่ายสินค้าและบริการแก่นักท่องเที่ยว (Slow Travel Berlin, 2016) จึงทำให้เข้าใจได้ไม่ยากว่าการท่องเที่ยวแบบเนิบช้าให้ความสำคัญทั้งมิติการเรียนรู้ของนักท่องเที่ยวในฐานะอุปสงค์ทางการท่องเที่ยว และมิติการมีช่องทางให้ธุรกิจขนาดเล็กได้จำหน่ายสินค้าและบริการในฐานะอุปทานทางการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวแบบเนิบช้า มีความสัมพันธ์อย่างยิ่งกับ “ความเนิบช้า” หรือการใช้ชีวิต “แบบช้าๆ” ของนักท่องเที่ยวเพื่อที่จะได้เรียนรู้และเกิดความเข้าใจในลักษณะทางสังคม วัฒนธรรม และประวัติศาสตร์ของท้องถิ่นได้ดีขึ้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาเรื่อง “การท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้าในประเทศเวียดนาม Slow life ecotourism in Vietnam.” เพื่อศึกษาและนำเสนอแนวคิดพัฒนาการและอิทธิพลของปัจจัยในด้านต่างๆที่เกี่ยวข้องและส่งผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์แบบเนิบช้าในประเทศเวียดนาม

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาและนำเสนอแนวคิดและทฤษฎีของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้าในประเทศเวียดนาม ซึ่งกำลังเป็นกระแสนิยมในปัจจุบันในระดับนานาชาติ

2.2 เพื่อศึกษาและนำเสนอรูปแบบการท่องเที่ยวแบบเนิบช้าของประเทศเวียดนามและของอีกหลายๆประเทศ

2.3 เพื่อศึกษาพัฒนาการของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้าในประเทศเวียดนาม

2.4 เพื่อศึกษาอิทธิพลของปัจจัยในด้านที่ส่งผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้าในประเทศเวียดนาม

3 ประโยชน์ที่จะได้รับการวิจัย

3.1 ทำให้ทราบแนวคิดและทฤษฎีของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้าในประเทศเวียดนาม

3.2 ทำให้ทราบถึงรูปแบบการท่องเที่ยวแบบเนิบช้าของประเทศเวียดนามและอีกหลายๆประเทศ

3.3 ทำให้ทราบถึงพัฒนาการพัฒนาการของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้าในประเทศเวียดนาม ไม่ว่าจะเป็นการพัฒนาและการดำเนินกลยุทธ์ด้านการท่องเที่ยวในรูปแบบต่างๆ ที่เกิดขึ้นในประเทศเวียดนาม

3.4 ทำให้ทราบถึงปัจจัยในด้านที่ส่งผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้าในประเทศเวียดนาม

4 ขอบเขตการศึกษาวิจัย

4.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา

ในการศึกษาครั้งนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ มุ่งศึกษาค้นคว้าเพื่อศึกษาและนำเสนอแนวคิด พัฒนาการและอิทธิพลของปัจจัยในด้านต่างๆที่เกี่ยวข้องและส่งผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้าในประเทศเวียดนาม

4.2 ขอบเขตด้านเวลา

ระยะเวลาในการเสนอหัวข้อเรื่องและการดำเนินการโครงร่างวิจัย ตั้งแต่เดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2564 ถึง เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2564

4.3 ขอบเขตด้านพื้นที่

พื้นที่การศึกษา คือ แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติภายในประเทศเวียดนาม

5 วิธีการศึกษาวิจัย

5.1 ศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้าในประเทศเวียดนาม

5.2 เก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้าในประเทศเวียดนาม

5.4 นำข้อมูลจากการรวบรวมมาวิเคราะห์ พัฒนาการและอิทธิพลของปัจจัยในด้านที่เกี่ยวข้องและส่งผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้าในประเทศเวียดนาม

5.5 เรียบเรียงผลการศึกษาในรูปแบบของบทความวิจัย

บทที่ 2

แนวความคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดและทฤษฎีการทำวิจัย

การศึกษาแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้าในประเทศเวียดนาม ใช้แนวคิดทฤษฎีและเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

- แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวแบบเนิบช้า
- ทฤษฎีเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

1.1 แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวแบบเนิบช้า

การท่องเที่ยวแบบเนิบช้า มีความสัมพันธ์อย่างยิ่งกับ "ความเนิบช้า" หรือ การใช้ชีวิต "แบบช้าๆ" ของนักท่องเที่ยว คำถามที่น่าสนใจคือ เพราะเหตุใดความช้าจึงกลายเป็นหัวใจสำคัญทางการท่องเที่ยวได้ ทั้งที่ในความเป็นจริงแล้วความช้าน่าจะกลายเป็นอุปสรรคในโลกสมัยปัจจุบัน

ธนากร ศรีตนะไชย (2021) การท่องเที่ยวแบบเนิบช้า (Slow life) เป็นการท่องเที่ยวที่ไม่เร่งรีบ นักท่องเที่ยวใช้เวลาอยู่ในแหล่งท่องเที่ยวที่ยาวนานขึ้น เป็นการท่องเที่ยวรูปแบบใหม่ที่กำลังเป็นที่นิยมมากขึ้นโดยเฉพาะคนในเมืองใหญ่ ซึ่งอาจเกิดจากนักท่องเที่ยวบางส่วนต้องการต้องการการใช้ชีวิตที่ไม่เร่งรีบ หลีกหนีความวุ่นวายและจำเจในเมือง เพื่อแสวงหาการพักผ่อนที่แท้จริงผ่านกิจกรรมต่างๆของแหล่งท่องเที่ยว โดยนักท่องเที่ยวอาจใช้เวลาและพักผ่อนอยู่ในแหล่งท่องเที่ยวให้นานมากขึ้น เพื่อที่จะได้มองเห็นสิ่งสวยงามของสิ่งใกล้ตัวมากขึ้น โดยมีคำแนะนำง่ายๆ คือ เลือกพักในแหล่งท่องเที่ยวให้นานขึ้น และเริ่มวางแผนท่องเที่ยวไปยังสถานที่รอบๆ ที่พัก เรียนรู้กับวิถีชีวิต การอาหาร ทำความรู้จักกับผู้คน ซึ่งเชื่อว่า นักท่องเที่ยวจะสามารถพบเจอกับประสบการณ์ใหม่ๆ ซึ่งน้อยคนจะได้มีโอกาสสัมผัสอย่างแน่นอน

สรุปได้ว่า จากแนวคิดของการท่องเที่ยวแบบเนิบช้าเราจะเห็นได้ว่าเป็นการท่องเที่ยวที่เน้นความเรียบง่าย สงบ มุ่งเน้นกิจกรรมที่เป็นมิตรและใส่ใจกับสิ่งแวดล้อม เน้นการท่องเที่ยวที่เข้าหาธรรมชาติ สัมผัสกับวิถีชีวิต วัฒนธรรม อัตลักษณ์ของท้องถิ่นนั้น และมุ่งการกระจายรายได้ไปสู่ท้องถิ่น ซึ่งการท่องเที่ยวในรูปแบบนี้กำลังได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ การวางแผนและการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบเนิบช้า (Slow tourism) จึงควรเลือกพื้นที่ที่เหมาะสม เน้นความเป็นดั้งเดิมให้เหมาะสมกับสภาพวัฒนธรรมและอัตลักษณ์ของท้องถิ่นที่มีการจัดการกับผลกระทบด้านต่างๆร่วมกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกฝ่าย ซึ่งถ้าหากสามารถทำได้การพัฒนาการท่องเที่ยวก็จะนำไปสู่ความยั่งยืนอย่างแน่นอน

1.2 ทฤษฎีเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

(ราชบัณฑิตยสถาน, 2525) Ecotourism เป็นคำที่เกิดใหม่ในวงการอุตสาหกรรมท่องเที่ยว โดยนำคำ 2 คำมา รวมกัน ได้แก่ Eco และ Tourism คำว่า Eco แปลตามรูปศัพท์ว่า บ้านหรือที่อยู่อาศัย ส่วน Tourism แปลว่า การท่องเที่ยว Ecotourism จึงแปลว่า การท่องเที่ยวที่เกี่ยวกับที่อยู่อาศัย หมายความว่า การท่องเที่ยวที่เน้นในด้านสิ่งแวดล้อมอันเป็นที่อยู่อาศัยของสิ่งมีชีวิตต่างๆ ทั้งพืช สัตว์ และมนุษย์ ส่วนคำว่า นิเวศ ซึ่งเป็นคำภาษาสันสกฤตที่นำมาใช้ในภาษาไทย แปลว่า บ้านหรือที่อยู่อาศัยเช่นกัน ฉะนั้นการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจึงเป็นศัพท์บัญญัติที่มีความหมายตรงกับคำในภาษาอังกฤษอย่างเหมาะสมเพื่อขยายความหมายของการท่องเที่ยว เชิงนิเวศให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

พะยอม ธรรมบุตร (2548) ผู้เชี่ยวชาญทางด้านวิชาการ การวางแผนและการจัดการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ได้กล่าวถึงการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ว่า เป็นการท่องเที่ยวที่ให้ความสำคัญกับธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมทั้งด้านความหลากหลายทางชีวภาพ ด้านสภาพภูมิศาสตร์ และด้านวิถีชีวิต วัฒนธรรม ประเพณี โดยยึดหลักสำคัญว่าจะต้องอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรมเหล่านั้นไว้ให้ดีที่สุด เพื่อให้เกิดการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ในเชิงเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม ต้องพยายามจัดการไม่ให้เกิดผลกระทบต่อสภาพแวดล้อม หรือให้กระทบน้อยที่สุด ประชาชนในพื้นที่ต้องมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายการวางแผนตัดสินใจ การลงมือปฏิบัติ และการประเมินผล การพัฒนาการท่องเที่ยวของชุมชนของตน และสามารถได้รับผลประโยชน์จากกำไรของการท่องเที่ยว การท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นเพียงรูปแบบหนึ่งของการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน (Sustainable Tourism) ที่มีลักษณะพิเศษเป็นของตัวเอง และแตกต่างไปจากการท่องเที่ยว ในรูปแบบอื่น สรุปได้ดังนี้

1.2.1 การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เป็นการท่องเที่ยวที่อาศัยธรรมชาติเป็นฐาน (Nature Based Tourism) เช่น แหล่งท่องเที่ยวประเภทอุทยาน วนอุทยาน เกาะแก่ง และชายทะเล เป็นต้น แต่อาจหมายรวมถึงศิลปวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ และวิถีชีวิตของคนท้องถิ่นหาก สิ่งเหล่านี้ปรากฏอยู่ในหรือเกี่ยวข้องกับระบบนิเวศธรรมชาติ

1.2.2 การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เป็นการท่องเที่ยวที่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อระบบนิเวศ น้อยหรือต่ำ หรือไม่มีผลกระทบต่อวิถีทางธรรมชาติและวัฒนธรรมท้องถิ่นจนทำให้เกิด การเปลี่ยนแปลงไปในทางลบ เพราะฉะนั้นการป้องกันและควบคุมผลกระทบอันเกิดจาก การท่องเที่ยว จึงเป็นหัวใจสำคัญของการบริหารจัดการ เช่น ไม่เน้นปริมาณนักท่องเที่ยวไม่ สนับสนุนให้มีการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกเกินความจำเป็น เน้นธรรมชาติและองค์ ประกอบของธรรมชาติเป็นสิ่งดึงดูด เป็นต้น

สรุปได้ว่าการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เป็นการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อในแหล่งธรรมชาติที่มีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น และแหล่งวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับระบบนิเวศ โดยมีกระบวนการการเรียนรู้ร่วมกันของผู้ที่เกี่ยวข้อง ภายใต้การจัดการอย่างมีส่วนร่วมของท้องถิ่น เพื่อมุ่งเน้นให้เกิดจิตสำนึกต่อการรักษาระบบนิเวศอย่างยั่งยืน นอกจากนี้การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ สามารถจำแนกองค์ประกอบหลักๆที่สำคัญได้ 4 ประการ คือ

1. องค์ประกอบด้านพื้นที่เป็นการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติ ที่มีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น
2. องค์ประกอบด้านการจัดการ เป็นการท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบต่อไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสังคม
3. องค์ประกอบด้านกิจกรรมและกระบวนการเป็นการท่องเที่ยวที่มีกระบวนการเรียนรู้โดยมีการให้การศึกษาเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมและระบบนิเวศของแหล่งท่องเที่ยว
4. องค์ประกอบด้านการมีส่วนร่วม เป็นการท่องเที่ยวที่มีการคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของชุมชนและประชาชนท้องถิ่น ที่มีส่วนร่วม ในการคิด ปฏิบัติตามแผน ได้รับประโยชน์ ตลอดจนร่วมบำรุงรักษาทรัพยากรทางการท่องเที่ยว

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย

ปิยะภิชิต์เดช เปลือยศรี (2561) เขียนรายงานการวิจัยเรื่อง “การท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย: พัฒนาการและสถานภาพในปัจจุบัน” ขึ้นมาเพื่อวัตถุประสงค์ 2 ประการ คือ 1) เพื่อศึกษาพัฒนาการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย และ 2) เพื่อศึกษาสถานภาพของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของประเทศไทยในปัจจุบัน โดยใช้วิธีวิทยาการศึกษาวิจัยจากเอกสาร ได้แก่ หนังสือหรือตำรา นโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ประเทศไทยวิทยานิพนธ์ บทความวิชาการ การสำรวจและสังเกตการณ์ในพื้นที่ภาคสนาม จากผลการศึกษาพบว่า การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ มีพัฒนาการขึ้นมาจากความต้องการของรัฐบาลเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวที่เน้นความยั่งยืน รักษาสมดุลของทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม กระจายรายได้ให้กับคนในชาติ ในเขตพื้นที่ชนบทอย่างทั่วถึง อีกทั้งเพื่อให้ชนพื้นเมือง และยังมีความสำคัญในแง่ของเครื่องมือในการปลูกจิตสำนึก

Lambert & Esther E (2009) ได้ศึกษาธรรมชาติการท่องเที่ยว การประยุกต์ใช้กรอบความยั่งยืน การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กรณีศึกษาประเทศไทย จากผลการศึกษาพบว่า การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

อย่างต่อเนื่อง เพื่อประสบการณ์การเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วเป็นความปรารถนาสำหรับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนมากขึ้นในหมู่นักท่องเที่ยวและเป็นสถานการณ์ทางเศรษฐกิจในประเทศที่กำลังพัฒนา รวมถึงประเทศที่กำลังพัฒนาอื่นๆ กรณีศึกษาประเทศเวียดนาม ถูกนำมาใช้ร่วมกับข้อมูลจากความยั่งยืนและการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน 1) การพัฒนาที่ครอบคลุมกรอบความยั่งยืน การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ 2) การทดสอบการประยุกต์ใช้โดยการสำรวจการปฏิบัติในปัจจุบันของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศพบว่าแนวโน้มปัจจุบันและการอภิปรายโดยกรอบความยั่งยืนและการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนนั้น เพื่อให้สะท้อนถึงสถานการณ์ ปัจจัยสำคัญที่มีผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นสำหรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนในเวียดนาม ถูกระบุว่าเป็นค่าที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ ทางกายภาพ แรงจูงใจทางการเมือง เศรษฐกิจ ข้อตกลงการค้า วัฒนธรรม ทูตทางสังคม ทักษะคนดี พฤติกรรม ความตระหนักของสาธารณชน เป็นต้น

ทิพย์วิภา เนตรทิพย์ (2559) เขียนรายงานการวิจัย เรื่อง “การท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวไทย” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศเวียดนามของนักท่องเที่ยวชาวไทย และศึกษาผลกระทบที่เกิดจากการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศเวียดนาม จากผลการศึกษา พบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการท่องเที่ยวแตกต่างกันได้ด้านเวลา ด้านความปลอดภัย และด้านโครงสร้างพื้นฐานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 และจากการสำรวจของผลกระทบพบว่า การท่องเที่ยวอย่างกว้างขวางมีส่วนเกี่ยวข้องกับทุนและกำไรของชุมชนแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ผลที่ได้ตกแก่ชนกลุ่มน้อยในแหล่งท่องเที่ยว ได้แก่ การมีงานทำมากขึ้น และการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ การศึกษาวัฒนธรรมและการบริหารสังคมที่มากขึ้น มูลค่าของการท่องเที่ยวมีมหาศาล ได้แก่ การโยกย้ายถิ่นฐานและการล่มสลายของเครือญาติ และระบบอื่นๆ ทางสังคม ไม่ว่าจะเป็นความไม่เสมอภาคอาชญากรรมและการขาดเอกภาพ สำหรับแนวทางการลดผลกระทบที่น่ากลัวเหล่านี้ จำเป็นต้องมีการจัดการเป็นขั้นๆ ได้แก่ จำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวและรักษาแบบแผนเศรษฐกิจดั้งเดิมของสังคม

2.2 เอกสารและงานวิจัยในต่างประเทศ

Rubuliak (2006, Abstract) ได้ศึกษาเรื่องการท่องเที่ยวในรูปแบบที่ยึดชุมชนเป็นแหล่งท่องเที่ยว (Community-Based Ecotourism) ซึ่งเป็นทางเลือกหนึ่งที่ใช้กันอยู่ในชนกลุ่มน้อยที่ราบสูง และกลุ่ม NGOs ทางภาคเหนือของประเทศไทยในปัจจุบัน อันเป็นรูปแบบการท่องเที่ยวในลักษณะตรงข้ามจากเดิม การท่องเที่ยวเชิงนิเวศได้เสนอกลยุทธ์ที่ไม่เหมือนใครที่รวบรวมเอาความฝันของท้องถิ่นที่ต้องการบรรลุการพัฒนาชุมชนอย่างยั่งยืนโดยการกำหนดอนาคตด้วยตนเองและ

ได้รับการส่งเสริมทั้งในระดับท้องถิ่นและในระดับสากลให้เป็นกลไกหนึ่งในการบรรลุการพัฒนาเศรษฐกิจควบคู่ไปกับการอนุรักษ์ธรรมชาติ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศจะสร้างประโยชน์ทางด้านธรรมชาติและวัฒนธรรม หากเชื่อมโยงประชาชนเข้ากับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทางวัฒนธรรมเข้าด้วยกันได้ ก็จะสามารถพัฒนาจนประสบความสำเร็จอย่างยั่งยืนในระยะยาวได้

บทที่ 3

ผลการวิจัย/การศึกษา

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้า (slow life) ในประเทศเวียดนาม Slow life ecotourism in Vietnam” เป็นการวิจัยเชิงคุณลักษณะ เป็นวิธีค้นหาความจริงจากเหตุการณ์ กับสภาพแวดล้อมเพื่อให้เกิดความเข้าใจอย่างถ่องแท้ (Insight) จากภาพรวมของหลายมิติ อีกทั้งจัดเก็บและรวบรวมข้อมูลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์จากหลายๆที่ และนำเอาข้อมูลทั้งหมดมาวิเคราะห์เพื่อหาข้อสรุปโดยมีข้อมูลจากแหล่งข้อมูลที่ใช้ศึกษา ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดวิธีการดำเนินงานไว้ดังต่อไปนี้

ขั้นตอนการวิจัยเชิงคุณภาพ

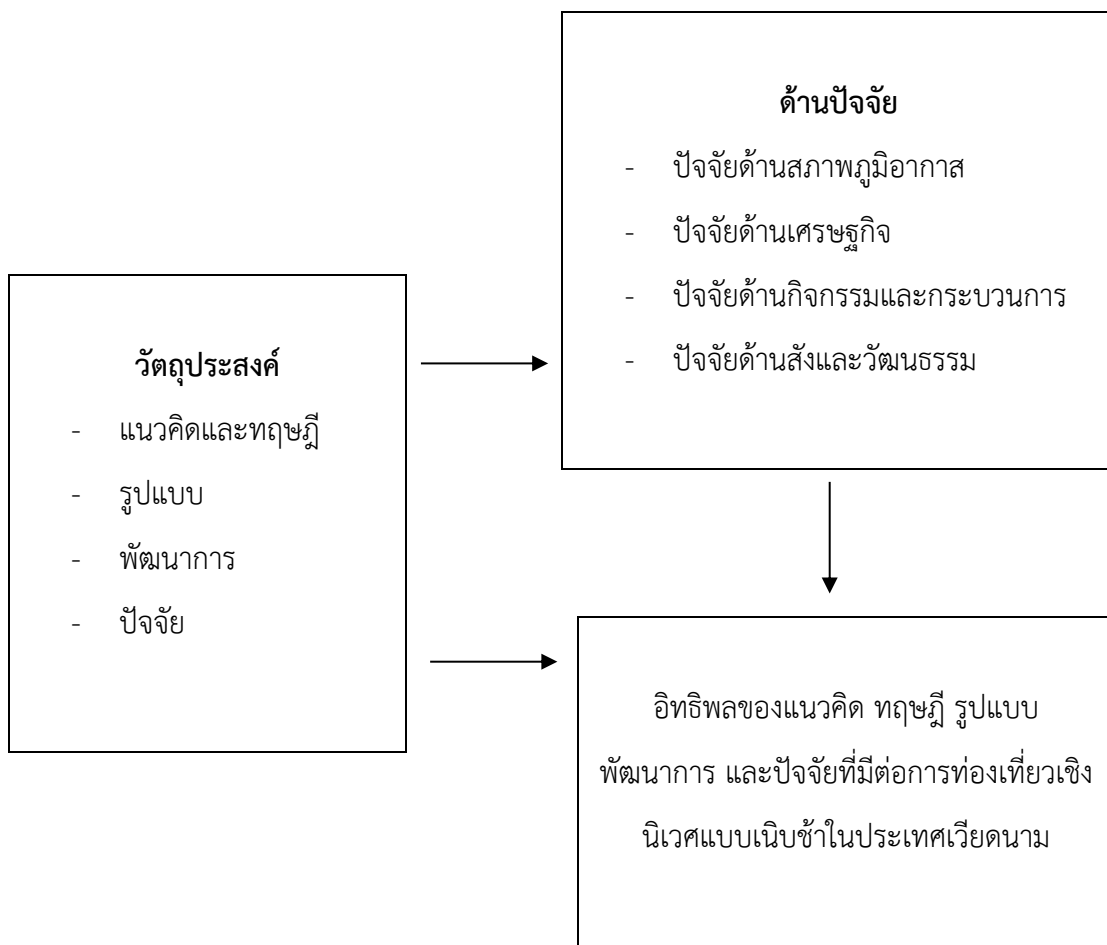
1. กำหนดเรื่องการวิจัย
2. กรอบแนวคิดในการวิจัย
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. รวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ
5. สรุปผลและเขียนรายงานการวิจัย

1. กำหนดเรื่องการวิจัย

ผู้วิจัยได้ทำการกำหนดหัวข้อเรื่องในการวิจัย คือ “การท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้า (slow life) ในประเทศเวียดนาม Slow life ecotourism in Vietnam” เป็นประเด็นปัญหาในการวิจัย เพื่อเป็นการกำหนดทิศทางและขอบเขตของการทำการศึกษาวิจัย โดยที่มาของหัวข้อวิจัยนี้ผู้วิจัยมีความสนใจทางด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ในเวียดนามและปัจจุบันก็เกิดวิถีการบริโภครูปแบบใหม่ขึ้นมาเป็นการท่องเที่ยวแบบเนิบช้าในหลายๆประเทศทั้งยุโรปและเอเชีย

2. กรอบแนวคิดในการวิจัย

เป็นการกำหนดแนวทางหรือทิศทางว่าต้องการศึกษาในประเด็นใดบ้างในการค้นหาคำตอบของผู้วิจัยหรือเรื่อง “การท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้า (slow life) ในประเทศเวียดนาม Slow life ecotourism in Vietnam” โดยบ่งบอกสิ่งๆที่เพื่อศึกษานำเสนอแนวคิดของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้าในประเทศเวียดนาม ซึ่งกำลังเป็นกระแสนิยมในปัจจุบัน รวมถึงศึกษาแนวคิด งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พัฒนาการและอิทธิพลของปัจจัยในด้านต่างๆ ที่ส่งผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้าในประเทศเวียดนามว่าจะนำเอาความคิดของประเด็นปัญหามาขยายรายละเอียด โดยสามารถสร้างกรอบแนวคิดได้ดังภาพ

ภาพที่ 2.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 การศึกษาข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัย

ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยเรื่อง “การท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้า (slow life) ในประเทศเวียดนาม Slow life ecotourism in Vietnam” ทั้งในประเทศและต่างประเทศเริ่มจากพินิจพิเคราะห์ข้อมูลเชิงประจักษ์อย่างละเอียด จนมองเห็นและเข้าใจถึงแนวคิด รูปแบบ พัฒนาการ และปัจจัยที่มีอิทธิพลหรือส่งผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้าในประเทศเวียดนาม เห็นความเชื่อมโยงโดยใช้ทฤษฎีในการวิเคราะห์ข้อมูลเหล่านั้น

4. รวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

4.1 การรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลมีแหล่งข้อมูลที่สำคัญจากเอกสารและเนื้อหางานวิจัยจากหลายๆที่ ผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดประเภทข้อมูลดังนี้

4.1.1 ข้อมูลปฐมภูมิ กล่าวคือ ข้อมูลที่ผู้วิจัยได้เก็บขึ้นมาใหม่เพื่อ ตอบสนองวัตถุประสงค์การวิจัยในเรื่อง “การท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้า (slow life) ในประเทศเวียดนาม Slow life ecotourism in Vietnam” โดยเฉพาะ การเลือกใช้ข้อมูลแบบปฐมภูมิผู้วิจัยสามารถเลือกเก็บข้อมูลได้ตรงตามความต้องการและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ตลอดจนเทคนิคการวิเคราะห์

4.2.2 ข้อมูลทุติยภูมิ ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยที่มีผู้เก็บและรวบรวมไว้ก่อนแล้ว เพียงแต่ผู้วิจัยได้นำข้อมูลเหล่านั้นมาศึกษาใหม่ เช่น (ทิพย์วิภา เนตรทิพย์, 2559) การเขียนรายงานการวิจัย เรื่อง “การท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวไทย” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศเวียดนามของนักท่องเที่ยวชาวไทย และศึกษาผลกระทบที่เกิดจากการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศเวียดนาม ทำให้ผู้วิจัยประหยัดเวลาไปกับการเก็บข้อมูลใหม่เป็นอย่างมาก และสามารถศึกษาย้อนหลังได้ ทำให้ทราบถึงรูปแบบ การเปลี่ยนแปลงและแนวโน้มที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของเรื่องที่ศึกษา แต่อาจจะมีข้อจำกัดในเรื่องของความครบถ้วนสมบูรณ์ เนื่องจากบางข้อมูลที่มีอยู่แล้วไม่ตรงตามวัตถุประสงค์ของเรื่องที่ผู้วิจัยศึกษา และปัญหาเรื่องความน่าเชื่อถือของข้อมูล ก่อนนำมาใช้จึงต้องมีการปรับปรุงแก้ไขข้อมูล และเก็บข้อมูลเพิ่มเติมจากแหล่งข้อมูลอื่นในบางส่วนที่ไม่สมบูรณ์

4.2 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลมีลำดับขั้นตอน ดังนี้

4.2.1 จำแนกและจัดระบบของข้อมูลเพื่อให้เข้าใจถึงความหมายและความสัมพันธ์จากทัศนะของผู้วิจัย หรือการจัดหมวดหมู่ของข้อมูล หาแบบแผน ความหมายและความสัมพันธ์ของเรื่องที่ศึกษา และทำความเข้าใจกับความหลากหลายและความแตกต่างของข้อมูลที่เก็บรวบรวมมา โดยมุ่งเน้นที่จะจำแนกให้เห็นถึงความหลากหลายและความหมายของเรื่องที่ทำการศึกษา มากกว่าที่จะเสนอให้เห็นถึงความคล้ายคลึงกันและความสัมพันธ์ที่วัดได้ด้วยค่าทางสถิติ

4.2.2 หาความสัมพันธ์ของข้อมูล แยกแยะเงื่อนไขเพื่ออธิบายสาเหตุความสัมพันธ์ รวมทั้งการเกิด การดำรงอยู่และการเปลี่ยนแปลงของข้อมูลที่สัมพันธ์กับเรื่องที่ผู้วิจัยกำลังศึกษา โดยการวิเคราะห์ข้อมูลนี้ทำพร้อมๆ กับการเก็บรวบรวมข้อมูลและตรวจสอบสมมุติฐานเป็นขั้นๆ ซึ่งผู้วิจัยก็จะนำแนวคิดทฤษฎีที่หลากหลายมาช่วยในการวิเคราะห์ข้อมูลไปจนมั่นใจว่าเป็นข้อค้นพบที่สามารถสรุปได้

5. สรุปผลและเขียนรายงานการวิจัย

ประมวลและสรุปข้อมูล ข้อเท็จจริง ที่ทำการค้นหาแบบแผน การรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ปัจจัย การระบุความสัมพันธ์ของเหตุการณ์ การเชื่อมโยงแนวคิด ทฤษฎีกับสิ่งที่ค้นพบ ซึ่งความสมบูรณ์ของบทสรุปนั้นขึ้นอยู่กับความสมบูรณ์ของข้อมูลจากความหลากหลายเกี่ยวกับแนวคิดและทฤษฎีต่างๆที่เกี่ยวข้อง การประเมินคุณภาพของข้อมูล

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาวิจัยเรื่อง การท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้า (slow life) ในประเทศเวียดนาม ผู้วิจัยได้นำเสนอข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลที่รวมถึงกิจกรรมหลายๆอย่างที่มุ่งไปสู่การทำ ความเข้าใจข้อมูลที่ผู้วิจัยได้มา โดยมีการนำเสนอผลการวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำผลการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษางานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าข้อมูล นำเสนอและ วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้มาจากแหล่งข้อมูล ได้แก่ อินเทอร์เน็ต ห้องสมุด บทความวิจัยและสื่อสิ่งพิมพ์ ต่างๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ จนมองเห็นและเข้าใจถึงแนวคิด รูปแบบ พัฒนาการ และปัจจัย ที่มีอิทธิพลหรือส่งผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้าในประเทศเวียดนาม เห็นความเชื่อมโยง โดยใช้ทฤษฎีในการวิเคราะห์ข้อมูล งานวิจัยนี้ใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้:สถิติ การ เปรียบเทียบและวิเคราะห์ผ่านข้อมูลหลักและข้อมูลรอง(สำรวจจากข้อมูลการถามแบบสอบถามของ สำนักงานสถิติของจังหวัด Cà Mau ของประเทศเวียดนามจำนวน 130 ตัวอย่าง) ประสบการณ์การทำ ธุรกิจการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของครัวเรือนและบุคคลในจังหวัด Cà Mau ของประเทศเวียดนาม อีกทั้ง งานวิจัยนี้จัดทำขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ แนวคิด รูปแบบ พัฒนาการ และปัจจัยที่ส่งผลต่อการ ท่องเที่ยวเชิงนิเวศรูปแบบต่างๆ ในประเทศเวียดนาม และจากผลการวิจัยพบว่ามีปัจจัย ประการที่ ส่งผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้าในประเทศเวียดนาม ได้แก่

1. ปัจจัยด้านสภาพภูมิอากาศ
2. ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ
3. ปัจจัยด้านกิจกรรมและกระบวนการ
4. ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม

2. การเก็บรวบรวมข้อมูลรอง

ข้อมูลทุติยภูมิเก็บรวบรวมจากรายงานการวิจัยและข้อมูลของหน่วยงานของรัฐ เช่น สำนักงาน สถิติของจังหวัด Cà Mau กรมวัฒนธรรม กีฬา และการท่องเที่ยวจังหวัด Cà Mau ศูนย์ส่งเสริม การค้า การท่องเที่ยว และการลงทุน และรายงานอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเวียดนาม พ.ศ.2558- 2559 นอกจากนี้ยังรวบรวมข้อมูลทุติยภูมิจากหนังสือ หนังสือพิมพ์ อินเทอร์เน็ต บทความวิจัยเพื่อ นำมาวิเคราะห์งานวิจัยฉบับนี้

3. การเก็บรวบรวมข้อมูลหลัก

ข้อมูลเบื้องต้นเก็บรวบรวมโดยการศึกษาข้อมูลจากการถามแบบสอบถามของสำนักงานสถิติของจังหวัด Cà Mau ของประเทศเวียดนาม กับบุคคลที่ทำธุรกิจหรือมีประสบการณ์ด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัด Cà Mau ประเทศเวียดนาม (พื้นที่ท่องเที่ยว Tân Tây Nam ในชุมชน Hòa Thành; พื้นที่ท่องเที่ยวเชิงนิเวศในชุมชน)

4. วิธีการป้อนข้อมูลและวิเคราะห์

ขั้นตอนที่ 1 วิเคราะห์ปัจจัยจากการสำรวจเพื่อทดสอบปัจจัยที่มีอิทธิพลและระบุปัจจัยที่คิดว่าจะส่งผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้าในประเทศเวียดนาม

ขั้นตอนที่ 2 ใช้วิธีการให้คะแนนเฉลี่ยและจัดอันดับของระดับอิทธิพลของปัจจัยที่มีผลต่อการที่มีผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้าในประเทศเวียดนาม โดยผู้วิจัยใช้ซอฟต์แวร์ Microsoft Excel 2007 เพื่อป้อนและวิเคราะห์ข้อมูล

ลำดับที่	ด้านปัจจัย	จำนวน	ร้อยละของคำตอบ
1	ปัจจัยด้านสภาพภูมิอากาศ	60	46.16
2	ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ	33	25.39
3	ปัจจัยด้านกิจกรรมและกระบวนการ	22	16.92
4	ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม	15	11.53
5	รวม	130	100.00

ภาพที่ 4.1 ผลคะแนนและจัดอันดับอิทธิพลของปัจจัยที่มีผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้า (slow life) ในประเทศเวียดนาม

ผลการศึกษาตามตาราง ภาพที่ 1 พบว่าปัจจัยด้านสภาพภูมิอากาศส่งผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้าในประเทศเวียดนาม มากที่สุด ร้อยละ 46.16 รองลงมาปัจจัยด้านเศรษฐกิจร้อยละ 25.39 ปัจจัยด้านกิจกรรมและกระบวนการ ร้อยละ 16.92 และปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม ร้อยละ 11.53 ตามลำดับ

บทที่ 5

การสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้า (slow life) ในประเทศเวียดนาม เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (มีการสำรวจแบบสอบถามจากสำนักงานสถิติของจังหวัด Cà Mau ของประเทศเวียดนาม จำนวน 130 ตัวอย่าง) ที่ได้มาจากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยมีวัตถุประสงค์ในการวิจัยดังนี้

- เพื่อศึกษาและนำเสนอแนวคิดและทฤษฎีของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้าในประเทศเวียดนาม ซึ่งกำลังเป็นกระแสนิยมในปัจจุบันในระดับนานาชาติ
- เพื่อศึกษาและนำเสนอรูปแบบการท่องเที่ยวแบบเนิบช้าของประเทศเวียดนามและของอีกหลายๆประเทศ
- เพื่อศึกษาพัฒนาการของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้าในประเทศเวียดนาม
- เพื่อศึกษาอิทธิพลของปัจจัยในด้านที่ส่งผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้าในประเทศเวียดนาม

1. สรุปผล

จากการพิจารณาปัจจัยที่มีผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้า (slow life) ในประเทศเวียดนาม พบว่ามีปัจจัยที่มีอิทธิพล 4 ประการ ได้แก่ ปัจจัยด้านสภาพภูมิอากาศ ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม และปัจจัยด้านกิจกรรมและกระบวนการ ทำให้เห็นว่า

1.1 ด้านสภาพภูมิอากาศ

จากการศึกษาปัจจัยด้านสภาพภูมิอากาศส่งผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้ามากที่สุด จึงมีความเห็นว่าการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจำเป็นต้องสร้างความตระหนักเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศเป็นข้อกำหนดเร่งด่วนโดยเฉพาะ ด้านประเด็นผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงสภาพอากาศต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ปัญหาสิ่งแวดล้อมในการท่องเที่ยว เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและยั่งยืน

1.2 ด้านเศรษฐกิจ

จากการศึกษาปัจจัยด้านเศรษฐกิจส่งผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้ารองลงมาจาก การศึกษาปัจจัยด้านสภาพภูมิอากาศ ซึ่งผู้วิจัยมีความเห็นว่าปัจจัยด้านเศรษฐกิจมีความสัมพันธ์ต่อ พฤติกรรมในการจัดการด้านการเงินของตัวบุคคลหรือนักท่องเที่ยว เพราะจะส่งผลกระทบต่อระยะเวลาที่ กำหนดในการจัดการทั้งเป้าหมายในระยะสั้นและระยะยาวเพราะในการเดินทางท่องเที่ยวของแต่ละ บุคคลย่อมเกิดค่าใช้จ่าย ทั้งก่อนการเดินทางและหลังการเดินทาง ในปัจจุบันความต้องการเดินทางไป ท่องเที่ยวต่างประเทศได้รับความนิยมเพิ่มมากขึ้นเป็นอย่างมากโดยเฉพาะในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกที่มี แรงขับเคลื่อนในด้านการท่องเที่ยวมากที่สุด ทำให้ปัจจัยด้านเศรษฐกิจก็เป็นปัจจัยหลักที่จะส่งผลต่อ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศเวียดนามเป็นอย่างมาก

1.3 ด้านกิจกรรมและกระบวนการ

จากการศึกษาปัจจัยด้านกิจกรรมและกระบวนการสรุปได้ว่านักท่องเที่ยวเห็นด้วยต่อปัจจัยนี้ โดยพบว่ามีส่วนหลากหลายประเภทในการให้ข้อมูล เช่น โฆษณา แผ่นพับ นิทรรศการ ตามด้วย กิจกรรมที่เอื้อต่อการสร้างจิตสำนึก เช่นศึกษาธรรมชาติเรียนรู้วิถีชุมชน และความหลากหลายของ กิจกรรมทำให้เป็นที่น่าสนใจ

1.4 ด้านสังคมและวัฒนธรรม

จากการศึกษาปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม สรุปได้ว่าการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เป็นการเชื่อมโยง วิถีชีวิต ประเพณี สังคม วัฒนธรรม และภูมิปัญญาให้เป็นรูปธรรม ต้องสร้างกิจกรรมทางประเพณี วัฒนธรรม เป็นการสร้างสมดุลทางความยั่งยืนของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

2. อภิปรายผล

จากการพิจารณาปัจจัยที่มีผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้า(slow life) ในประเทศ เวียดนาม พบว่ามีปัจจัยที่มีอิทธิพล 4 ประการ ได้แก่ ปัจจัยด้านสภาพภูมิอากาศ ปัจจัยด้าน เศรษฐกิจ ปัจจัยด้านกิจกรรมและกระบวนการ และปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม ผู้วิจัยได้นำผล การวิเคราะห์ข้อมูลมาอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยตามลำดับ ดังนี้

2.1 วัตถุประสงค์ที่ 1 แนวคิดและทฤษฎีของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้า (slow life) ใน ประเทศเวียดนาม

แนวคิดของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้า (slow life) ผลการวิจัยสรุปได้ว่า จากการศึกษากลุ่มตัวอย่างแนวคิดที่เกี่ยวข้อง จะเห็นได้ว่าเป็นการท่องเที่ยวที่เน้นความเรียบง่าย สงบ มุ่งเน้น

กิจกรรมที่เป็นมิตรและใส่ใจกับสิ่งแวดล้อม เน้นการท่องเที่ยวที่เข้าหาธรรมชาติ สัมผัสกับวิถีชีวิต วัฒนธรรม อัตลักษณ์ของท้องถิ่นนั้น และมุ่งการกระจายรายได้ไปสู่ท้องถิ่น ซึ่งการท่องเที่ยวในรูปแบบนี้กำลังได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ การวางแผนและการพัฒนาท่องเที่ยวแบบเนิบช้า (Slow tourism) จึงควรเลือกพื้นที่ที่เหมาะสม เน้นความเป็นดั้งเดิมให้เหมาะสมกับสภาพวัฒนธรรมและ อัตลักษณ์ของท้องถิ่นที่มีการจัดการกับผลกระทบด้านต่างๆ ร่วมกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกฝ่าย ซึ่งถ้าหากสามารถทำได้การพัฒนาการท่องเที่ยวก็จะนำไปสู่ความยั่งยืน

งานวิจัยนี้มีความพยายามเก็บรวบรวมข้อมูลจาก อินเทอร์เน็ต ห้องสมุด บทความวิจัยและสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศให้ได้มากที่สุด แต่พบว่าข้อมูลที่สามารถหาได้มีจำกัด ทำให้การหาข้อมูลที่ได้ค่อนข้างหาได้น้อย แต่ถึงแม้จะมีข้อจำกัดดังกล่าวข้างต้น ผลการวิจัยนี้จะเป็นประโยชน์ในการใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับเข้าใจแนวคิดของการท่องเที่ยวแบบเนิบช้า (Slow life) ในประเทศเวียดนาม จากการทบทวนแนวคิดและทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวแบบเนิบช้า (ธนากร ศรีตนาไชย, 2021; พะยอม ธรรมบุตร, 2548; ปิยะกษิตรีเดช เปลือยศรี, 2561; Lambert & Esther E, 2009; ทิพย์วิภา เนตรทิพย์, 2559; Rubuliak, 2006 ,Abstract) พบว่าส่วนใหญ่อธิบายถึงการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในลักษณะใกล้เคียงกันคืออธิบายถึงลักษณะรูปแบบและพื้นฐานของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้า โดยจะยึดการท่องเที่ยวธรรมชาติและชุมชนเป็นหลัก ดังนั้นการอภิปรายในประเด็นนี้จะเน้นศึกษาเปรียบเทียบจากผลการวิจัยของแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ซึ่งเป็นผู้ให้ข้อมูลเชิงคุณภาพ

2.2 วัตถุประสงค์ที่ 2 รูปแบบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้า (Slow life) ของประเทศเวียดนามและของอีกหลายประเทศ

รูปแบบการท่องเที่ยวแบบเนิบช้าของประเทศเวียดนาม คือการท่องเที่ยวในแหล่งธรรมชาติที่มีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่นและแหล่งวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับระบบนิเวศ โดยจุดเริ่มต้นของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้าของประเทศเวียดนาม มาจากเป็นแนวทางในการปรับปรุงคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุ ในรูปแบบของการท่องเที่ยวแบบเนิบช้าเพื่อช่วยให้นักท่องเที่ยวสูงอายุที่มาเยือนได้พบกับธรรมชาติอันมีเสน่ห์ของภูมิภาคต่างๆในประเทศเวียดนาม นักท่องเที่ยวสูงอายุส่วนใหญ่มักจะกลัวการเดินทางไกลเนื่องจากปัญหาสุขภาพ จากการสำรวจของ Vietravel การท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้าจึงมักจะมาในรูปแบบของ “ทัวร์” แต่จริงๆแล้วกลุ่มเป้าหมายหลักของการท่องเที่ยวแบบนี้ไม่ได้มีเพียงแค่ผู้สูงอายุเท่านั้น แต่มีวัยกลางคนด้วย ด้วยเหตุนี้แนวโน้มในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบ

ชานี้จึงได้แพร่กระจายไปทั่วโลกกับประเทศที่พัฒนาแล้วและกำลังพัฒนา และในประเทศที่มีผู้คนอายุชียยืนยาว เช่น สหราชอาณาจักร สหรัฐอเมริกา ฝรั่งเศส ญี่ปุ่น สิงคโปร์ ออสเตรเลีย เนเธอร์แลนด์ เป็นต้น เพราะนอกจากการอยู่อาศัยในสภาพแวดล้อมที่ดีและรับประทานอาหารที่เหมาะสมแล้ว การท่องเที่ยวก็เป็นหนึ่งในสาเหตุหลักที่ทำให้ผู้คนมีอายุยืนยาว โดยแนวโน้มของการท่องเที่ยวแบบเนิบช้ามีลักษณะโดยทั่วไปเป็น

- การท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้าเปิดให้เข้าชมได้ทุกเพศทุกวัยก็จริง แต่ช่วงอายุของนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ คือ ผู้สูงอายุ ที่มีอายุ 60 ปีขึ้นไป
- จุดหมายปลายทางมักจะเป็น เมืองเก่า ทะเล ชนบท
- ตารางการเดินทางได้รับการออกแบบมาโดยเฉพาะ
- ปัญหาสุขภาพของนักท่องเที่ยวระหว่างการเดินทาง
- ไกด์นำเที่ยวมีประสบการณ์ด้านจิตวิทยา ง่ายต่อการเข้าใจ และจัดการกับเหตุการณ์ฉุกเฉินที่เกิดขึ้นได้อย่างรวดเร็ว

2.3 วัตถุประสงค์ที่ 3 พัฒนาการของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้า (slow life) ในประเทศเวียดนาม

พัฒนาการของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้า มีลักษณะเฉพาะ โดยการท่องเที่ยวในรูปแบบนี้คือ จะไม่มีการกำหนดเกณฑ์ เพื่อการตอบสนองความต้องการและสร้างความรู้สึกล่อนคลายให้กับนักท่องเที่ยวโดยไม่คำนึงถึงอายุ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้สูงอายุ ซึ่งพัฒนาการของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้าในประเทศเวียดนาม เน้นการพัฒนาสายผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวสำหรับผู้สูงอายุเป็นหลัก พร้อมนำเสนอสิ่งจูงใจและบริการที่เหมาะสมกับอายุ อาชีพของนักท่องเที่ยว ภาวะเศรษฐกิจ ฯลฯ ซึ่งถือว่าเป็นไปในทิศทางที่มีประสิทธิภาพมาก ๆ ในกิจกรรมทางธุรกิจของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของประเทศเวียดนาม และเนื่องจากการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้ามีลักษณะหลายอย่างที่เหมาะสมกับบริบทของการแพร่ระบาดของโรคในปัจจุบัน ที่กำลังประสบกันอยู่ทั่วโลกในขณะนี้ และจากมาตรการด้านสุขภาพและความปลอดภัยยังคงเป็นปัญหาหลักของนักท่องเที่ยวทุกคนในปัจจุบัน

2.4 วัตถุประสงค์ที่ 4 ปัจจัยในด้านที่ส่งผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้า (slow life) ในประเทศเวียดนาม

จากผลการศึกษางานวิจัยนี้ใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้: สถิติ การเปรียบเทียบและวิเคราะห์ผ่านข้อมูลหลักและข้อมูลรอง(สำรวจจากข้อมูลการถามแบบสอบถามของสำนักงานสถิติของจังหวัด Cà Mau ของประเทศเวียดนามจำนวน 130 ตัวอย่าง) ประสพการณ์การทำธุรกิจการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของครัวเรือนและบุคคลในจังหวัด Cà Mau ของประเทศเวียดนาม อีกทั้งงานวิจัยนี้จัดทำขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ แนวคิด รูปแบบ พัฒนาการ และปัจจัยที่ส่งผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศรูปแบบต่างๆในประเทศเวียดนาม และจากผลการวิจัยพบว่ามีปัจจัย 4 ประการที่ส่งผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้าในประเทศเวียดนาม ปัจจัยด้านที่ส่งผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้าในประเทศเวียดนามที่น่าสนใจและอภิปรายมีดังนี้ 1) ปัจจัยด้านสภาพภูมิอากาศ 2) ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ 3) ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม 4) ปัจจัยด้านกิจกรรมและกระบวนการ พบว่าปัจจัยด้านสภาพภูมิอากาศส่งผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้า(slow life) ในประเทศเวียดนาม มากที่สุด (46.16%) รองลงมาปัจจัยด้านเศรษฐกิจ(25.39%) ปัจจัยด้านกิจกรรมและกระบวนการ (16.92%) และปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม (11.53%) ตามลำดับ

2.4.1 ปัจจัยด้านสภาพภูมิอากาศ

สภาพอากาศ เป็นปัจจัยที่สำคัญปัจจัยหนึ่งในการตัดสินใจเดินทางไปยังสถานที่ท่องเที่ยว รวมทั้งความอุดมสมบูรณ์ของสถานที่ท่องเที่ยว และด้วยรูปแบบอากาศที่ซับซ้อนของประเทศเวียดนาม เพราะด้วยลักษณะภูมิประเทศของเวียดนาม ทำให้มีสภาพภูมิอากาศที่แตกต่างกันมากในแต่ละภูมิภาค ดังนั้นจึงควรศึกษาข้อมูลวางแผนให้พร้อมก่อนการเดินทาง

2.4.2 ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ

ในปัจจุบันความต้องการในการเดินทางไปท่องเที่ยวในประเทศเวียดนามได้รับความนิยมเพิ่มมากขึ้น อาจจะเพราะโลกเราเป็นยุคของโลกาภิวัตน์การเดินทางในปัจจุบันจึงมีความสะดวกสบายมากขึ้นกว่าเดิม ทำให้เศรษฐกิจการท่องเที่ยวเป็นเสาหลักในด้านของปัจจัยที่ส่งผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบเนิบช้าในประเทศเวียดนาม และยังเป็นตัวเชื่อมโยงให้เกิดความสัมพันธ์ ทางด้านการค้าระหว่างประเทศ เนื่องจากการเดินทางท่องเที่ยวจากสถานที่หนึ่งไปยังอีกสถานที่หนึ่งนั้นก่อให้เกิดการเคลื่อนไหวทางด้านเศรษฐกิจ โดยแต่ละกระบวนการ ในการเดินทางของแต่ละบุคคลนั้นย่อมเกิดค่าใช้จ่ายขึ้น ทั้งค่าใช้จ่ายก่อนการเดินทาง ค่าใช้จ่ายระหว่างการ เดินทาง และค่าใช้จ่ายหลังการเดินทาง ทำให้ธุรกิจได้รับผลโดยตรงและโดยอ้อมจากนักท่องเที่ยว อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวจะเชื่อมโยงกับอุตสาหกรรมหลายสาขารวมถึงชนิดของสินค้าและบริการที่มี ความแตกต่างกัน การ

ท่องเที่ยวมีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศ โดยเป็นแหล่งที่มาของเงินตรา ต่างประเทศ ช่วยลดปัญหาการขาดดุลการชำระเงินระหว่างประเทศ ช่วยสร้างอาชีพและการจ้างงานก่อให้เกิด การกระจายรายได้ ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างเศรษฐกิจของท้องถิ่นและก่อให้เกิดการกระตุ้น การผลิต กล่าวคือ การท่องเที่ยวช่วยยกมาตรฐานการครองชีพของคนในท้องถิ่นให้ดีขึ้น

2.4.4 ปัจจัยด้านกิจกรรมและกระบวนการ

พบว่าในภาพรวมปัจจัยด้านกิจกรรมและกระบวนการมีระดับการตัดสินใจจากการจัดอันดับ อยู่ที่ อันดับ 3 หรือ 16.92 % ซึ่งหมายความว่าปัจจัยด้านกิจกรรมและกระบวนการมีผลต่อการตัดสินใจ ของนักท่องเที่ยวในการมาท่องเที่ยวในประเทศไทยเวียดนาม และเป็นปัจจัยที่นักท่องเที่ยวให้ความสำคัญ และอาจจะกลับมาท่องเที่ยวอีกแต่อาจจะไม่ใช่ประเด็นหลักที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวได้มากที่สุดเพราะ ปัจจัยด้านภูมิอากาศและเศรษฐกิจมีมีค่าเฉลี่ยมากที่สุดตามลำดับ อย่างไรก็ตามการนำเสนอกิจกรรม ที่น่าสนใจหรือน่าตื่นตาตื่นใจก็ยังคงเป็นปัจจัยที่สามารถส่งเสริมการท่องเที่ยวและส่งผลต่อการ ตัดสินใจในการท่องเที่ยวประเทศไทยเวียดนามได้

2.4.3 ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม

พบว่าปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม ระดับการตัดสินใจจากการจัดอันดับอยู่ในระดับน้อยที่สุด ซึ่ง ปัจจัยนี้ประกอบด้วย อายุ อาชีพ สถานภาพ และศาสนามีผลต่อการตัดสินใจในการท่องเที่ยวแบบ เนิบช้าในประเทศไทยเวียดนาม ซึ่งถือเป็นหนึ่งปัจจัยที่มีความสำคัญ สามารถเป็นตัวกำหนดการตัดสินใจ พฤติกรรมและความคิดได้ อีกทั้งกลุ่มคนที่นับถือศาสนาที่แตกต่างกันออกไปย่อมมีความเชื่อ ทัศนคติ มุมมอง พฤติกรรมที่แตกต่างกันออกไป ดังนั้นด้านทัศนคติ ค่านิยมและพฤติกรรมโดยมีสังคมและ วัฒนธรรมได้มีส่วนเกี่ยวข้องต่อการตัดสินใจต่อการมาท่องเที่ยวในประเทศไทยเวียดนามอย่างแน่นอน

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

เจียน ธีระวิทย์. (2542). **เวียดนาม สังคม เศรษฐกิจ ความมั่นคง การเมือง และต่างประเทศ.**

กรุงเทพมหานคร: สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ทิพย์วิภา เนตรทิพย์. (2559). **การท่องเที่ยวประเทศเวียดนามของนักท่องเที่ยวชาวไทย.**

เข้าถึงเมื่อ 3 พฤศจิกายน 2563. เข้าถึงได้จาก <http://mslib.kku.ac.th>

ปิยะกษิทธิ์เดช เปลือยศรี. (2561). **การท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์: พัฒนาการและสถานภาพในปัจจุบัน.**

เข้าถึงเมื่อ 2 พฤศจิกายน 2563. เข้าถึงได้จาก <https://so03.tci-thaijo.org>

วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี. (2562). **ประเทศเวียดนาม.**

เข้าถึงเมื่อ 10 มีนาคม 2565. เข้าถึงได้จาก <https://th.wikipedia.org/wiki/>

สมชัย เบญจชัย. (2549). **การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ.** เข้าถึงเมื่อ 30 กันยายน 2563.

เข้าถึงได้จาก <http://www.dnp.go.th>.

ภาษาอังกฤษ

Deena, Rubuliak. (2006). **Seeing the People through the trees: Community-based Ecotourism in Northern Thailand.** M.A. Thesis. Simon Fraser University.

Kyoto Review of Southeast Asia. (2545). **การท่องเที่ยวเชิงนิเวศในเวียดนามศักยภาพและความเป็นจริง.** เข้าถึงเมื่อ 30 กันยายน 2563. เข้าถึงได้จาก <https://kyotoreview.org>.

Lambert & Esther E. (2009). **Nature island tourism: Applying an eco-tourism sustainability framework to the island of Dominica.** Retrieved August 20, 2010, from <http://proquest.umi.com>

To Tuan. (2559). **แหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่น่าสนใจในเขตดงทาบเหมื่อย.**

เข้าถึงเมื่อ 2 ตุลาคม 2563. เข้าถึงได้จาก <https://vovworld.vn>.